

Lieve papa,

Vandaag ben je afwezig op je eigen verjaardag. Hoewel... Misschien ben je juist meer aanwezig dan de afgelopen tijd. Want ondanks je afwezigheid draait het vandaag toch om jou. De meeste dagen laat je een leegte achter. Soms voel ik je even vluchtig om me heen. Soms voel ik je in mezelf, in hoe ik op je lijk.

En héél soms voel ik je in de atmosfeer, groots, de werkelijkheid ontstijgend. En dat past wel bij je. Zoals toen na jouw overlijden je muziek uit het Martinitoren carillon klonk. Groots en monumentaal maar vluchtig en ongrijpbaar tegelijk.

Een ander moment kwam heel onverwacht. Afgelopen zomer was ik, verlangend naar een gezinsvakantie zoals uit mijn jeugd, met mijn man en kinderen op de Peloponnesos. Met dank aan mama. We trotseerden de hitte, genoten van de zee en traden ook in jouw voetsporen want de laatste jaren was de kust van Messinia een geliefde bestemming van jou en mama.

Op één van de laatste dagen togen we naar jullie favoriete verblijfplaats Methoni.

In ons piepkleine rode huurautootje tuften we de berg op (airco uit, ramen open) en af (ramen dicht, airco aan). Hoe snel precies bleef giswerk want net als diverse andere functies deed de kilometerteller het niet. Thuis zou dat reden zijn voor paniek, maar op vakantie in Griekenland draagt zoiets bij aan een authentieke ervaring.

Het doel was om de burcht van Methoni te verkennen. Ik wist dat het een indrukwekkende historische site moest zijn, en één van jouw geliefde struinplekken, waar je heel wat uurtjes met je neus naar de grond doorgebracht moet hebben. Mama ging dan liever dobberen in zee.

Tijdens die heerlijke vakanties in mijn jeugd liepen jij, Dorian en ik stevast met onze neuzen naar de grond en ontwikkelden onder jouw leiding een scherp oog voor oude muntjes. De concentratie van het struinen werd dan regelmatig onderbroken door mama's dringende verzoeken om ook eens om ons heen te kijken naar het prachtige uitzicht.

Gelukkig is mijn gezin meestal ook wel te porren voor een archeologische excursie. Dus ondanks de zinderende hitte werd er weinig geklaagd.

We verkenden het gigantische terrein en gewoontegetrouw liep ik met mijn neus naar de grond. Het viel me al snel op dat er veel scherven aardewerk uit allerlei periodes lagen en, voor een historische site, opvallend veel oud glas. 'Venetiaanse bezetting?' dacht ik bij mezelf, en had het er graag met je over gehad want je was bij leven een historisch naslagwerk en alles wat ik weet over dit soort dingen weet ik van jou.

Na een flinke poos struinen onder de brandende zon viel me op dat ik nog geen enkel fragment brons had gezien. Oud brons herken je aan mintgroene oxidatie. We liepen in ganzenpas over een smal paadje richting één van de uitkijpunten van de ruïne en vanwege het gestruin liep ik wat achterop. Ik praat zelden tegen je sinds je er niet meer bent.

Jij was toch vooral de verteller. Maar op dat moment zei ik in gedachten: 'Nou pap, het zou wel leuk zijn als je nu even een muntje voor me neerlegde.'

Twee stappen later lag er eentje midden op het pad. Het moge duidelijk zijn: Voor mij was jij daar op dat moment, op die stoffige Griekse vlakte, en deed je wat je bij leven het liefste deed; struinen.

Ik wou dat je me kon helpen het muntje te determineren, maar dat is waarschijnlijk wat veel gevraagd.

Fijne verjaardag, pap! En struinze daarboven!